

МОЛОДИЙ КОМСОМОЛ

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Рік видання XV
№ 107 (1899).

ВІВТОРОК, 3 вересня 1974 року

Ціна 2 коп.

Вітчизні — наш ударний труд

МАЙСТЕРНО — ЗНАЧИТЬ ЯКІСНО

Закінчився восьмий місяць року. Турбота зараз у робітників Кіровоградської взуттєвої фабрики про те, щоб кожен робочий день був ударним. За підсумками соціалістичного змагання план виробництва взуття за сім місяців виконано на 101,6 процента. Зеконномлено верхніх шкіртоварів 7517 тисяч квадратних дециметрів, а твердих шкірматеріалів — 5961 тисяча. Із заощаджень виготовлено 28,3 тисяч пар доброякісного взуття. За сім місяців нинішнього року було впроваджено у виробництво 37 нових моделей. Найкращих успіхів добився колектив другого штампувального цеху, де начальником Михайло Хомич Лебедєв.

Серед перших в соціалістичному змаганні підприємства — комсомольці. Секретар комсомольської організації другого цеху Любов Грудненко не тільки хороший організатор і чуйний товариш, а й вміла робіт-

ниця. Зараз вона працює в рахунок травня 1975 року. Серед кращих людей цеху вирубщик твердих шкірматеріалів комсомолец Петро Бойко. На його робочому календарі вже січень наступного року.

Сьогодні молоді взуттєвики працюють під лозунгом, народженим в дні роботи XVII з'їзду Ленінського комсомолу «Якості виробів — комсомольську турботу!»

Л. САПІТОНОВА,
м. Кіровоград.

По-ударному трудяться на оранці зябу комсомолец Василь Крикун з трактористу імені Фрунзе Компартійського району.
На його агрегаті червоний прапорець — відзнака кращого тракториста колгоспу.
На фото: В. КРИКУН.

СВЯТО ВРОЖАЮ

У засіки Батьківщини заснавали 63,8 тисячі тонн зерна хлібороби нашого району. Герої жнив, усі, хто косив і клал ішеницю у валки, відвозив зерно від комбайнів на токи, на хлібоприймальні пункти, прийшли на стадіон «Комсомолец», де відбулося районне свято врожаю.

Поряд з ветеранами праці відмінно потрудилися на хлібному полі і молоді. Понад сто юнаків і дівчат брали участь у жнивях. Найкращі з них — перемож-

ці у соціалістичному змаганні — стали на лінійку трудової слави. Червоний вимпел райкому комсомолу «Кращому молодому жінці району» був вручений комбайнеру колгоспу імені XXII з'їзду КПРС Анастасію Пестеренку. Анастасія, ланковий механізованої ланки колгоспу імені Кірова Олексій Іванович, який очолює комсомольську організацію цього господарства, шофер райоб'єднання «Сільгосптехніка» Володимир Диниловий — увінчані стрічками «Майстер жнива-74», нагороджені грамотами райкому комсомолу.

І. ТКАЧЕНКО,
завідуючий відділом комсомольських організацій Добровеличківського райкому комсомолу.

ЗДРАСТУЙ, ШКОЛО!

Позавчора срібляста мелодія дзвоника пролунала у 750 загальноосвітніх школах Кіровоградщини. Не обійшла вона і новостворену школу № 17, що по вулиці Комарова в обласному центрі.

лав Пінчук, стропаляниця Ніна Коваль. Їм вручають грамоти, приймають в почесні піонери. Вони ж у свою чергу, теж не залишаються в боргу. Один з наймолодших членів бригади комсомолец Віктор Архипов вручає першокласникам символічний ключ знань. Віднині цим ключем учні повинні відкривати шлях у науку — скарбницю знань. А що

— велику п'ятірку, з якою треба дружити весь час.

Шефшкони — директор заводу «Металіст» А. А. Дембровський передає школі портрети членів Політбюро ЦК КПРС та великий портрет В. І. Леніна, а директор кар'єроуправління М. С. Саєнко — спортивну форму для учнів школи.

З новосіллям прийшли привітати учнів їх молодші друзі, що ходять у дитсадок № 36 і 48.

Двісті чотири першокласники і переступили поріг нової школи. А всього в школі навчаються 1600 учнів. На них чекають 36 класів, 24 кімнати, просторий кінозал, їдальня, спортивний зал.

Вчора були проведені перші Ленінські уроки. Вони ще раз засвідчили те, з якою повагою ми ставимося до ленінської спадщини, як втілюємо в життя його заповіти.

А. САРЖЕВСЬКИЙ,
вчитель Кіровоградської СШ № 17.

БАНСЬКА—БІСТРИЦЯ. У цьому місті, яке 30 років тому було центром Словацького Національного повстання, відбулися торжества з нагоди знаменної річниці цього найбільшого антифашистського збройного виступу словацького народу.

29 серпня на Центральній площі міста, що носить ім'я Словацького Національного повстання, відбувся багатотисячний мітинг.

З промовою до присутніх звернувся Генеральний секретар ЦК КПЧ Г. Гусак.

Потім на мітингу виступив глава радянської партійно-урядової делегації, член Політбюро ЦК КПРС, міністр оборони СРСР, Маршал Радянського Союзу, А. А. Гречко. Від імені Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. Брежнєва він передав учасникам мітингу, всім громадянам Чехословацької Соціалістичної Республіки, воїнам Чехословацької народної армії братський привіт і пожелання в цей народний свято.

Учасники мітингу одностайно прийняли текст привітання радянському народові.

(ТАРС).

КОМСОМОЛЬСКУ організацію «Кіровоградважбуду» в міській комсомолу вважають «важкою». Причини, мабуть, треба шукати в специфіці роботи, в складності умов праці. Незвільнення секретаря первинних комсомольських осередків браку часу. Комсомольці «розкидані» по бригадах, працюють в різних кінцях міста — їх важко зібрати разом. Графіки переміщення комсомольсько-молодіжних бригад по виробничих об'єктах часто порушуються. Все це утруднює здійснення контролю комітету за вико-

До звітів і виборів у комсомолі

ЗНАЄМО: Є РЕЗЕРВ...

нанням доручень кожним членом Спілки.

Прийшов час, коли ми повинні дати оцінку роботи нашої комсомольської організації управління механізації будівництва. Попрацювали непогано, але можна і краще. Багато цікавих справ здійснили юнаки та дівчата минулого року. Жоден комсомолец не злишався поза увагою. Всі мали постійні або тимчасові доручення. Хочу докладніше розповісти про роботу нашого виробничого сектора, за який відповідає Катерина Данильченко. Молодь бере активну участь у соціалістичному змаганні, яке розгорнулося серед будівельників під гаслом: «П'ятиріччя ударна праця, майстерність і пошук молодих». Комсомольці добилися здачі продукції з першого пред'явлення на 70 процентів. Знаємо, що це — ділянка, до якої ще треба дочастити і зусиль, і старання.

Іде боротьба за скорочення витрат робочого часу, за економію матеріалів. В останній тиждень липня на базі комсомольсько-молодіжної бригади, яку очолює кавалер орденів Леніна та Трудового Червоного Прапора Євгенія Миколаївна Нескорожна, функціонує пос-

тійнодіюча республіканська школа передового досвіду. Механізація процесу штукатурки стін дозволила підвищити продуктивність праці. Це зацікавило не тільки штукатурів нашого міста, а й усієї республіки. Багато представників будівельних організацій Одеси, Нікополя, Херсона, Дніпропетровська, Севастополя, Кіровоградщини приїздили, щоб перейняти досвід наших кращих майстрів.

Відмінно працюють п'ять комсомольсько-молодіжних екіпажів. Серед них слід відзначити бригаду М. І. Казаріної, яка разом з А. М. Василенком, Є. М. Нескорожною, С. М. Бабич та Г. О. Фрунзе — наставники молодих. Групою сорти — Людмила М'ясникова, Галина Кравець, Раїса Сичова, Валентина Сакара не тільки творчо, ініціативно залучають молодь до громадського життя, а й самі виконують виробничі норми на 130 процентів.

Комсомольці нашого управління внесли свій вклад в спорудження Байкало-Амурської Магістралі, взявши активну участь у Всесоюзній «червоній суботі», яка 13 липня проходила по країні.

Вчимося працювати без браку. Але іноді, не з нашої вини, в зв'язку з несвоєчасним постачанням матеріалів, трапляються простой. Наприклад, декілька днів тому бригада М. В. Казаріної два дні простояла без розчину. В результаті — нештукатурені 800 квадратних метрів поверхні стін. Крім того, розчин дуже низької якості. З ним важко працювати. Комсомольці не можуть стояти осторонь подібних фактів, тому відразу ж забили тривогу. Багато активізувати роботу комсомольських організацій об'єднання «Кіровоградзалізобетон», які своїм байдужим ставленням вносять різноманітні в чіткий трудовий ритм будівельників.

Зараз, напередодні звітно-виборчих зборів, стає зрозумілим, що працювати можна набагато краще. Відверто признається, в нашій роботі є ще багато недоліків, які треба виправляти. Я особисто, вважаю, що комсомольську роботу можна підняти на вищий рівень, розвиваючи свідомість, творчу активність кожного члена ВЛКСМ. Саме ці питання і повинні стати на порядку денному звітно-виборчих.

А. ГАЛУШКА,
секретар комітету комсомолу управління механізації будівництва комбінату «Кіровоградважбуд».

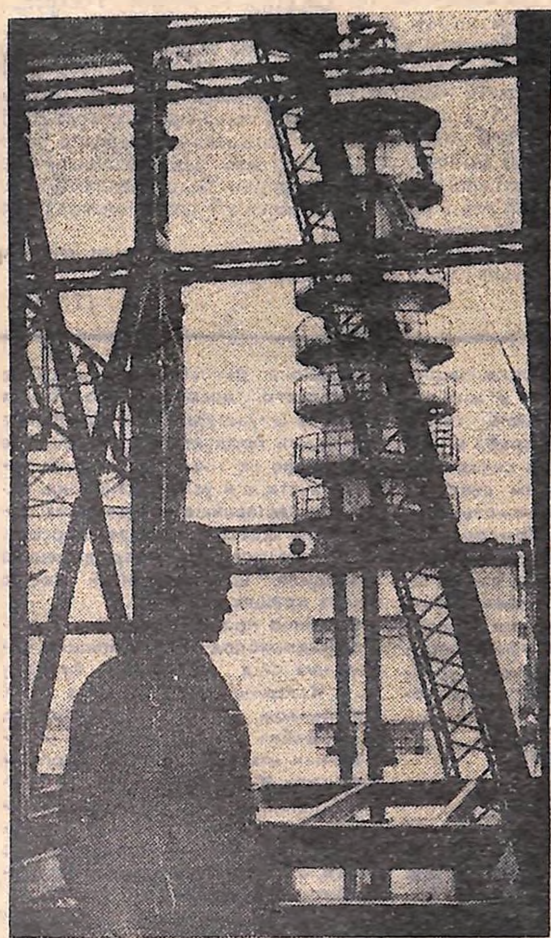
Символічний ключ до знань, першокласники підуть з ним до ново-збудованої школи. А за ними — їх ровесники, сотні старшокласників.

Фото В. КОВПАКА.

Через кілька днів господарі ударної обласної комсомольської будови — реконструкції Сальківського цукрозаводу — святкуватимуть трудову перемогу. До ладу стає перша черга підприємства, що виросла після ударних робіт будівельників майже втричі.

ФОТО В. КОВПАКА.

У ФОНД БАМУ

Студентські будівельні загони Якутського державного університету звернулися з закликом до студентів, які працюють зараз на території Якутії, продовжити третій трудовий семестр на десять днів і за традицією ленінських комуністичних суботників усі зароблені гроші передати у фонд будівництва Байкало-Амурської магістралі.

Цінна ініціатива молоді підтримана всіма загонами, а також ректором університету. Цю декаду вирішено віддати на заготівлю кормів і збиранні врожаю.

(Кор. ТАРС).

На XVII з'їзді ВЛКСМ багато говорилось про виховання у молоді радянського патріотизму, безмежної відданості партії, готовності до подвигу в ім'я Батьківщини. Безумовно, це одна з найважливіших діячок комсомольської роботи. Тому міськом ЛКСМУ постійно приділяє і приділяє увагу героїко-патріотичному вихованню юнаків і дівчат.

Останнім часом бюро міського ЛКСМУ кілька разів зверталося до питань роботи пунктів початкової військової підготовки юнаків до проходження служби в лавах Радянської Армії. Бу-

дистріального технікуму стали ініціаторами походу міськими, до проїзів прапор свободи 8-й механізований корпус, що звільняв Олександрію. Разом з ними шляхами визволителів міста пройшли і учні інших навчальних закладів.

Під час Всесоюзного походу юнаки й дівчата розшукали багатьох воїнів, чия військова доля пов'язана з Олександрією, рідних загиблих солдат. Особливо тут відзначилися робітники з електро-механічного заводу, учні Індустріального технікуму, середніх шкіл №№ 10, 12. Слідом за ними поїхали на Куцеволівським плацдармі,

титу. З автоматом в руках він береже мирний труд радянських людей, а друзі в цей час виконують за нього виробничі завдання.

З бригади Саші Рудненка пішов Сергій Бражников. І от хлопці з цього відомого не тільки в нашому місті колективу імені 50-річчя утворення СРСР щоденно перевиконують змінні норми, пишуть рахунок Сергієвої п'ятірки. Досвід комсомольців електромеханічного міського узагальнив і рекомендував запровадити усім організаціям міста.

Третій рік ми добре проводимо місячник оборонно-масової роботи. Це був час особливо частих зустрічей ветеранів війни з молоддю, організації вечорів бойової слави, змагань, екскурсій, походів.

І от, підсумовуючи вже зроблене, хочеться сказати, що знайдено цікаві форми залучення молоді до початкової військової підготовки, в переважній більшості комсомольських організацій справа військово-патріотичного виховання поставлена добре.

Але, чи все гаразд? Ні, не все. Аналізуючи результати, ми приходимо до висновку, що ефективність заходів ще не завжди дає бажані наслідки. Поки що значна частина молоді перед призовом не може виконати нормативів ГПО, трапляється, що юнак іде в Армію не комсомольцем. І тут мені хочеться поділитися таким. У віднайденій формі військово-патріотичного виховання ми домоглися успіхів. Тепер основну увагу будемо звертати на якість роботи, по результатах звіряти наслідки. Щоб не було місця байдужості, формалізму.

Наближаються знаменні дати в житті радянського народу — 30-річчя звільнення України від німецько-фашистських загарбників та 30-річчя перемоги Радянського Союзу у Великій Вітчизняній війні. Всі заходи, які планує міськом ЛКСМУ по відзначенню цих подій, спрямовані на виховання нашої молоді в дусі патріотизму, пролетарського інтернаціоналізму, безмежної відданості соціалістичній Вітчизні.

А. ГРУША,
другий секретар Олександрійського міського ЛКСМУ.

ЮНАК СТАЄ ВОЇНОМ

ВІЙСЬКОВО-ПАТРІОТИЧНЕ ВИХОВАННЯ:
ФОРМИ ЗНАЙДЕНО, СЛОВО ЗА ЯКІСТЮ

до заслухано комітети комсомолу райенергоуправління, ремзаводу «Укрспільгосптехніка» та інших організацій. Узагальнивши краще, чого домоглися в цьому напрямку комітети комсомолу, ми звернули увагу і на недоліки та недоробки. Так на згаданому ремонтному заводі ще рідко юнаки зустрічаються з учасниками Великої Вітчизняної війни, Героями Радянського Союзу, воїнами, що звільнювали наше місто від німецько-фашистських загарбників. Недостатньо приділено уваги і пунктам навчальної підготовки в окремих організаціях, зокрема на Бандурівському вугільному розрізі.

Розуміючи велике виховне значення Всесоюзного походу міськими революційної бойової і трудової слави радянського народу, міськом комсомолу створив штаб походу. Його очолює колишній воїн 8-го механізованого Олександрійського корпусу, а нині працівник шахти «Верболозівська» Сергій Васильович Куликов. Робота штабу планується на рік. Передбачаються пошуки і вивчення матеріалів про революційні, бойові і трудові подвиги наших батьків, впровадження нових обрядів, проведення воєнізованих ігор, зустрічі з ветеранами війни тощо. Штаб розробив маршрути походів. Так, комсомольці

на місці, де Павло Кузуб повторив подвиг Олександра Матросова, зустрілись з очевидцями форсування Дніпра.

Традиційним стало у місті проведення уроків бойової і трудової слави. На них запрошуються шахові люди, які можуть багато розповісти про себе і про своїх побратимів. Часто такі уроки проходять у приміщенні місцевого краєзнавчого музею, де зібрані красномовні експонати про мужніх і працьовитих людей шахтарського міста.

Урочисто у нас проводжають юнаків у Радянську Армію. В Будинку культури збираються рідні, друзі. Тепле напутнє слово чуєть майбутні воїни від представників партійних і комсомольських організацій. Тут перед ними виступають Герої Радянського Союзу А. Ф. Худякова, І. Ф. Нестеров. Юнакам дається наказ: гідно нести службу, стояти на сторожі миру. Хочеться сказати, що продумана організація походу, та теплота, яку відчувають призовники, прощаючи з містом, надовго залишаючи в пам'яті і серці юнаків.

Гарна традиція народилася у комсомольській організації електромеханічного заводу. Тут, коли з бригади йде робітник в Армію, його залишають у списках коле-

ОБГОВОРЮЄМО ЛИСТ НАСТАВНИКА С. С. ВІТЧЕНКА «ЧЕСТЬ ЗМОЛОДУ»

НАСТАВНИЦТВО. Найбільш вагомим пролунала ця тема з трибуни XVII з'їзду ВЛКСМ. Як провідна, вона присутня в усіх його найважливіших документах та матеріалах. Запам'ятались урочисті хвилини присвоєння звання Героя Соціалістичної Праці групі кадрових робітників, наставників молоді, про яких тепло згадував у своїй промові Л. І. Брежнев.

В нашому районі є сотні наставників, які не шкодуючи сил, передають молодим свої знання і досвід. На комбінаті «Кіровоградважбуд» існує гарна традиція — посвячення новоприбулих на роботу будівельників, випускників ПТУ у робітничий клас. Тут приділяється особлива увага росту професійної майстерності, всебічному розвитку юнаків і дівчат, які починають трудове життя.

Слід вказати на комплексну бригаду Миколи Дулиника, де кожний молодий робітник має 3 — 4 будівельні спеціальності. Це — наслідок копії виховної роботи, що ведеться з молоддю. Вмілим наставником, справжнім своїм другом молоді будівельники вважають Євгенію Нескорожню, яка ба-

гато часу приділяє випускникам МПТУ № 2. Вона допомагає їм оволодіти майбутньою професією, цікавиться справами молодих, при нагоді завжди подає їм цінну пораду. Є. М. Нескорожня віддає вихованням не тільки знання і досвід, а й частку щедрого материнського серця.

Ці приклади не поодинокі. Але, в той же час, ми не можемо сказати, що наставництво у нас набуло масового характеру. На деяких підприємствах району, а

ТРАДИЦІЇ ЗАЛИШАЮТЬСЯ МОЛОДИМ

саме: заводі радіовиробів, меблевому комбінаті, олійжиркомбінаті і ряді інших наставництво підміняється лише шефством досвідчених робітників над молодими. Адже зовсім не досить навчити азам професії, павіть — високопродуктивній праці. Як наголосив у своєму виступі бригадир елюсарів-складальників Ленінградського об'єднання «Електросила», Герой Соціалістичної Праці С. С. Вітченко, наставництво іде далі: «Завдання наставника набагато ширше — виховувати радянську людину, гро-

мадянина». «Наставництво, — як відзначалось на травневому (1974 року) Пленумі ЦК Компартії України, — передбачає передачу молоді не тільки професійної майстерності, але й великого соціального досвіду, героїчних традицій робітничого класу, усього нашого народу».

Ось чому головним завданням первинних комсомольських організацій, райкомів, міськомів комсомолу є широка популяризація цього руху. В цьому плані необхідно комітетам комсомолу взяти найактивнішу участь в створенні комсомольсько-молодіжних бригад. Звісно, що найкращі результати будуть там, де цим питанням займаються не одиниці, а цілі колективи, що сприяють становленню молодих характерів. Необхідно враховувати і такий важливий момент в організації наставництва як контроль з боку комітетів комсомолу за навчанням молоді, за організацією їх дозвілля, за проведенням тематичних вечорів на підприємствах, установах і навчальних закладах. А кадрові робітники, досвідчені майстри своєї справи завжди йдуть назустріч кожному, хто звернеться до них за допомогою, за наукою практичного вміння, чи й, просто, за життєвою порадою.

Нам необхідно вже зараз вживати всіх заходів для того, щоб наставництво здобуло масовий розвиток, стало предметом постійної турботи всіх комсомольських організацій.

В. КАЛИНА,
секретар Кіровського РК ЛКСМУ
міста Кіровограда.

КОРЧАГІНУ ПРИСВЯЧЕНА

В Журавлинській сільській бібліотеці відкрито книжкову виставку, присвячену 70-річчю з дня народження Миколи Острівського. В ній — 4 розділи: «Життя, віддане боротьбі», «Як жити і перемогти учив Корчагін», «Він і сьогодні в строю» та «Корчагін крокує по планеті».

Завідуюча бібліотекою М. Ю. Зозуля старанно підбрала літературу.

Л. ПОЛІЩУК.

Голованівський район.

НА КНИЖКОВУ ПОЛИЦЮ

Магазин «Передплатні видання» Кіровоградського обласного книжково-видавничого підприємства пропонує передплатникам томи передплатних видань: В. І. ЛЕНІН — т. 37, Л. ТОЛСТОЙ — т. 8, Миколай ОСТРОВСЬКИЙ — т. 1, Всеволод ІВАНОВ — т. 2, Зоя ВОСКРЕСЕНСКАЯ — т. 1, Миколай ТИХОНОВ — т. 3, Владислав ЛІДИН — т. 2, Андрій МАЛИШКО — т. 8, Мухтар АУЄЗОВ — т. 8, Михайло КОЦЮБІНСЬКИЙ — т. 3, Марко ЧЕРЕМШИН — т. 2, Іво АНДРИЧ із серії «Бібліотека Всесвітньої літератури» — т. 130.

Думки, відгуки, рецензії

Напрямок — Львів — Сандомир

ЩОНО НА полицях книжкових магазинів з'явився новий збірник виданців «Камінь» — «Бродівський котет», присвячений 30-річчю звільнення Радянської України від німецько-фашистських загарбників. Книга розкриває одну із яскравих сторінок Великої Вітчизняної війни — розгром у ході Львівсько-Сандомирської операції великого угруповання гі-

тлерівських військ на південний захід від міста Броди.

Спогади безпосередніх учасників цих боїв, нарис письменників і журналістів, документи відтворюють масовий героїзм воїнів 1-го українського фронту (командуючий з другої половини травня 1944 року був призначений Маршал Радянського

Союзу І. С. Конев) по прориву скляної оборони ворога. Всього шість днів потрібно було радянським воїнам, щоб оточити вісім фашистських дивізій.

Бой досягав найвищої напруги, коли наші бійці йшли на штурм ворожих укріплень, прориваючи оборону, коли вперто протривали по лизькому коридору, коли завершувалось оточення во-

рога... у двобої з підступними гітлерівцями мужньо боролися росіяни, українці, білоруси, казачи, радянські солдати інших національностей.

У Львівсько-Сандомирській операції брали участь наші земляки. Зокрема, 121-ю гвардійською дивізією 13-ї армії, що наступала в районі села Єлизаєв, командував уродженець с. Грушки Ульяновського району Герой Радянського Союзу генерал Мовниш Данилович Червоної.

В нарисі генерал-майора авіаді-заву І. С. Мельникова «У повітрі — аси» йдеться про відважних льотчиків 8-ї гвардійсь-

кої авіадивізії, якою командував О. І. Покришкін, що діяла на північному фланзі військ 1-го українського фронту. У цій про-славленій дивізії воював і наш земляк, гвардійський лейтенант Герой Радянського Союзу І. С. Новомиколаєвич Новгородський району Андрій Іванович Труда. В згаданій операції наш земляк бив дві фашистські стержні.

У книжці читач знайде розповіді про повітряних лисарів дів-чату Героїв Радянського Союзу І. С. Полбіна та Т. Я. Бегельді-нова, які брали участь і в звільненні Кіровоградщини від німецько-фашистських загарбни-

ків, про багатьох інших воїнів, що відзначались у боях за розширення Львівсько-Сандомирського плацдарму.

Про події тих днів, про мужність і героїзм солдат і офіцерів розповідають Маршал авіації С. Я. Красовський генерал армії П. М. Лашенко і А. Я. Гельман, генерал-полковник К. В. Крайнюков.

Нова книга відтворює не одну героїчну сторінку визвольного походу Радянської Армії влітку 1944 року.

В. САНДУЛ,
член обласного літературного об'єднання

До 50-річчя соціалістичної революції в Болгарії

Країна праці і троянд

із болгарського щоденника

3. «МІСТО В МОРІ»

Дорога стрічкою в'ється понад берегом моря і губиться вдалині, у передгір'ї Балкан. Ідемо із «Золотих пісків» до «Сонячного берега». Екскурсовод Маргарита Гроздева дає інформацію. І в її словах частенько повторюється «заможне село». Дійсно, за роки народної влади від минулого не лишилося і сліду. В селах асфальтовані дороги, на добротних будинках шогли телевізійних антен. Майже кожна сім'я має холодильник, пральну машину тощо. Постійний супутник минулого — за-суха, зараз не страшна. Знач-на частина земель зрошується. Із полів врунцється буйна зелень.

На одному із перевалів Балкан відкривається мальовничий крає-вид: неподалік моря, серед зеле-них масивів — десятки білокам'я-них краєвидів — готелів. І форми і розмірами вражає один з них. — «Кубань» — розуміє нашу зацікавленість Маргарита. — Наш Бургаський округ — побратим Краснодарського краю. На честь цього — і назва. А зараз вам за-питаю: читали «Золоту розу» Паустовського? В ній автор згадує, що це юнаком вперше прочитав Гріна. «Пам'ятаю, відкрив книгу, стоячи біля кіоску, де її купив», — писав Паустовський. — І прочитав навімання: «Немає більш безладно-го і прекрасного порту, ніж Лісс. Різномовне це місто нагадує бро-

З берегом Несебр сполучається триста метрів перешийком за-ширшки в декілька метрів. Вже від рути воріт починаються, так подібні до описаних Гріном, будин-ки, вулички рибацького містечка, де так добре збереглися пам'ятки старовини. Несебр можна обійти за хвилини п'ять. А ми бродили годинами, милувалися мальовни-чими краєвидами, руйнами фор-течних стін. І весь цей час нас не залишало якесь урочисте і разом з тим незвичайне відчуття.

З гучномовця лилася прієм-на і сумна мелодія. Диктор розповідає про подвиг Димит-ра Шишманідова. Жителі мі-ста не забули про подвиг свого земляка. Жінки і чоловіки, піонери йшли до будиночка над морем, на якому на дошці напис: «Тут народився і жив Димитр Шишманідов. Загинув у боротьбі проти фашизму».

Рабіє Пельванова згадує дитинство Шишманідова, про важкі роки фашистської неволі, а потім запрошує до гранітного обеліска, що на сусідній вули-ці. «Тут 9.IX.1944 року при-встановлені народної влади загинув Ремелт Никола Трен-далов Богданов».

Мабуть не було того дня та-кого туриста, хто б, не побу-вавши у Несебрі, не завітав до будиночка № 33 на вулиці імені Яни Лскової. Зараз у

ньому музей. Ві-сім років жила тут Яна Лскова, працювала у міс-цевій школі.

Як прийшли в місто фашисти, пішла до пар-тизанського загону «Народен юмрук», що означає народний кулак. Яна загинула...

Якось невично, що в будиночку-музеї немає екскурсовода. Та про все можна дізнатися із експона-тів, численних стелів. Про життя і подвиг Яни Лскової довідаємось, оглянувши її особисті речі, кон-спекти лекцій, зошити, свідоцтво про закінчення педучилища, чис-ленні фотографії. Тут і особисті речі чоловіка Яни — командира партизанського загону Ніколи Лскова.

І все ж не хотілося залишити Несебр, не почувши про подвиг подружжя Лскових від жителів міста. Допомога працівників етно-графічного музею Айше Мустафа-рова:

— Їх подвиг житиме вічно. — Потрапивши у фашистські застінки, Яна вела себе герої-ськи. Нікола загинув у бою. Зачекайте. Зараз я прокручу плівку.

І через декілька хвилин по-чулося: «Як сталевий кулак народу, що повстав, звалився на голови фашистів партизан-ський загін Ніколи Лскова».

Продовженням тих бойових традицій в трудовий подвиг мо-лодих трудівників нашого міста. — Айше Мустафарова — комсомоль-ський активіст і знає багато про трудові здобутки своїх земляків. — Юнаки і дівчата за прикладом мо-лодіжних бригад Бургаського заво-ду «Червоні знамя», а багато із наших хлопців і дівчат трудяться у Бургасі, включилися у боротьбу за ефективне використання мате-ріалів, електроенергії. Всі моло-діжні бригади міста, які створені на підприємствах у сфері обслугову-вання, борються за звання «За комуністичну працю», а комсо-мольці-старшокласники мають своє правило: відпрацювати 25 робо-чих днів на підприємствах. І тут вони витримують свій перший тру-довий екзамен.

«Рідкісна перлина серед чор-номорських міст Болгарії», — так сказано про Несебр у пу-тівнику. Красиво, але якось без-теплоти. З почуттям гордості покидали ми це невеличке мі-сто з гріновських «Червоних вітрил».

Ю. ЛІВАШНИКОВ.

Біля розвалин фортечної стіни Несебра.

дату, що вирізняє, нарешті, по-грузитися у негрі осядлости. Будин-ки розсажені, як попало... Вулиця у прямому розумінні слова не мо-ло бути в Ліссі, тому що це місто виникло на обломках скель і па-горбів, з'єднаних сходами, мостами і вузькими стежками...

Маргарита заповіла, що цей чудовий Лісс Грін, при-найми, в деякій мірі, писав з Несебра, що проглядався перед нами в синяві моря.

— Побувайте в цьому чарів-ному і казковому місті, місті із гріновських «Червоних ві-трил», яке стародавні фокійці називали: «Місто в морі».

Музей Яни Лскової.

КІНОПАНОРАМА

ЕКРАН ВЕРЕСНЯ

У цій незвичайній ескадрилі найстаршому льотчику було трохи більше двадцяти. Але пілоти вважали себе «старичками», тому що на війні час відраховується по-літкою, і коли тобі медово доводиться робити по- кілька бойових вильотів, досвід і зрілість приходять швидко. Бойова ж повсякдення, що прибуло на фронт із льотних училищ, у бій не пускали, берегли крила, що не зліцали.

А незвичайною ескадрилою вражалося тому, що була вона «співучою». Її командир, капітан Титаренко, під-бираючи собі новачків, так і казав: «Пілотом можеш ти не бути — навчимо, а музикантом бути зобов'язані». Він розумів, яку неспівучу роль грає пісня, жарт у напруженні військових буднів. Леда з'явля-лась нова мелодія, як її підхоплювала весела ескад-риль...

В основу сценарію фільму кіностудії імені О. Дов-женка «В БІЛІ ІДУТЬ ЛІШЕ «СТАРІКИ»» покладено спогади прославлених льотчиків Радянського Союзу, справжніх подієв Великої Вітчизняної війни. Фільм поставлено заслуженим артистом РРФСР і УРСР Леоні-дом Биковим, який добре відомий глядачам по кіно-фільмах «Добровольці», «Маяковський», «Альо-шина любов». Він виконав і головну роль — капітана Титаренка. В картині зняті також Олексій Смирнов, Віктор Мірошніченко, Володимир Талашко та інші.

Володимир Ілліч Ленін писав про Камо: «Він був людиною виняткової відданості, відваги і енергії». Про цю мужню людину вірменським кінематографістом свого часу розповів в стрічках «Особисті відомості» і «На-звичайне доручення». Фільм «ОСТАННІЙ ПОДВІГ КАМО», що завершує трилогію, розповідає про винят-кову по сміливості операцію, яку провів Камо по ви-критті і ліквідації контрреволюційної змови проти Ра-дянської влади.

Картину поставлено режисером Степаном Кеварко-вим і Георгієм Мелік-Авакяном. В ролі Камо — попу-лярний актор Гурген Тонунц.

Фільм «ВІДКРИТА КНИГА» знятий за однойменним романом В. Казаріна, яка познайомила нас з неоготою долею ученого Тетяни Власенкової. Девіз героїні: «Си-ла не у знанні, а у знанні». Фільм побудований на спо-гадах і простежує історію життя Тетяни Власенкової від долухівського дитинства, тісно пов'язаного з до-лею старого лікаря Лебедева, зустріч з яким визначила його подальшу долю з братами Львовими, життя котрих так тісно переплелися із її власним, до першої слави, коли видатний вчений — мікробіолог Тетяна Власенкова пригадає минуле.

Фільм поставлено Володимиром Фетіним на кіносту-дії «Ленінфільм». В головній ролі — Людмила Чурсіна. Кінострічка «ЗІРКА ЕКРАНУ» — екранізація опери Андрія Ешпая «Немає щасливішої за мене». Це — му-зична кінокомедія. В головних ролях — Валентина Сме-ликова, Віра Васильєва, Михайло Пугачок та інші.

Фільм поставив на Центральної кіностудії дитячих і юнацьких фільмів імені М. Горького Володимир Горри-кер.

НА ФОТО: кадр з кінофільму «В БІЛІ ІДУТЬ ЛІШЕ «СТАРІКИ».

Траплялися й такі послання, що були мовби перепусткою в моло-дість, у далекі тридцять роки. Не зразу збагнув, з трудом розби-раючи вібруючий з неймовірними викильсами і підскаками почерк, що це добрим словом озвався Антон Тодосенко, Гай-гай — скільки-то літ спливало відтоді. Та ж цілий сорок...

Колишній голова Добрянської сіль-ради писав про те, як сиділи вони біля телевізора і разом чули слова про нього, Гетьманця, а потім побачили і його самого. І було невимовно радісно послухати славного земляка, що й досі ще, не покладаючи рук, труд-ється для людей. Чи пам'ятає він, лі-кар, як приходив колись у сільраду сваритися. Ну ще б не пам'ятати. Во-ював тоді за передачу під лікарню ко-лишніх куркульських хат, а ще за зем-лю для підсобного господарства. Сла-собо, підтримав тоді Антон. На його очах виростало лікарняне містечко, економічно міцнів колгосп.

Тодосенко був свідком, як він при-їздив у Добровеличківку, а МТС і, енергійно наступавши, вимагав запач-стни і тріб для будівництва водогону.

Певно, пам'ятаючи все це і пропону-вав прислати лікарні імені Гетьманця. З того Феодосій Деомидович щиро посміявся, але лист вдарує по-справж-

ський лікар», яку й просив дозво-лу присвятити йому, Гетьманцю.

Молодий кінорежисер з Моск-ви М. Риачун просив дозволу при-їхати в Добрянку, щоб зняти ко-роткометражний фільм. «Мена потряс ваш героїзм, — писав він, — Очевидно, немає таких подан-гів, на які б не була здатна лю-дина».

ОДВА ГЕНЕРАЛИ. «ДИВАКИ ПРИКРАШАЮТЬ СВІТ», ДРУЗІ З КОНДОЛЯ.

В ОНИ зустрілися літнього ранку в Добрянці. Зустріли-ся, мов рідні брати, хоч до цьо-го ніразу не бачилися, — так ра-йонна газета інформувала про цю подію своїх читачів. Про строки було домовлено заздалегідь і гостей із Москви гостинно зустрів-чали хлібосольні мешканці села. Генерали, розчулені привітністю господарів, приязно усміхалися і роззиралися на всі боки. Вони,

Володимир Базилевський

ДЕЛЕГАТ КОНГРЕСУ

документальна повість

ньому його зворушні і розчулює. Так мовби війну зненацька вітром моло-дості.

Перебуваючи в Москві на Все-союзному з'їзді хірургів, позна-йомився з екскурсоводом по му-зею Толстого Клавдією Григорів-ною Долинною. Це була одержи-ма, залюблена в свою справу жін-ка, така ж безкорислива, як він сам. Їм було про що поговорити. Одержуючи 55 карбованців пен-сії, Клавдія Григорівна уже біль-ше п'ятнадцяти років працювала екскурсоводом у багатьох моско-вських музеях. І все це — на гро-мадських засадах.

— Вам дуже допікають скеп-ти-ки? — пригадується, запитала у перший день знайомства.

— Допікають, — ствердно кив-нув Феодосій Деомидович, і обоє розсміялися.

З того часу між ними зав'язалися дружні стосунки. Клавдія Григорівна незмінно надсилає в Добрянку нові путівники по му-зеях, клопоталася його здоро-в'ям, допомагала порадами.

Прочитавши статтю в «Известиях» вона відразу відгукнулася довгим по-славленням на 12 сторінках згінткою формату, де, між іншим, писала й так: «Я поділяю вашу тривогу. Ви-пускники вузів не часто раються а се-ло. Переконана, що значною мірою винні в цьому батьки. Чи не потрапи-ли вам на очі в «Медицинской газе-те» відповіді абітурієнтів на анкету «Чому і поступили у медичний вуз». Якщо ні, то ось вам небагання ста-тистика. 20 відсотків з тих, кого запи-тували, відповіли — за порадою ба-тьків, ще 37 — за порадою друзів, зна-йомих, 40 — за власним бажанням. І тільки 3 проценти написали — з ми-лосердя. Але ж милосердя, співчуття до ближнього, здатність до співпере-живання, то чи не основна ознака лі-карського фаху...»

Осідання молодих спеціалістів у великих містах — властива людя-м з нестійким характером, які боя-ться самотейних кроків у житті, бояться труднощів і не вміють їх долати. Як було не погодитися з цим. Думки, що їх висловила До-линіна, були його власними дум-ками. Хіба не про це ж саме він говорив у своїх публічних висту-пах, газетних публікаціях, по ра-діо?

Люди, що писали до нього, ди-вувалися з його діяльності, а він дивувався ними. Одного разу ли-стоноша принесла листа на гла-денькому крейдяному папері. Пи-сав учитель музики і співав з Во-линні Геннадій Пасько. За свої не-повні 30 літ він переніс параліч ніг (чотири роки не ходив зовсім), чотири операції, складне захво-рювання нирок.

І незважаючи на те, що болячки турбували і зараз, смаку до життя не втратив, не зневірився в само-ті та марнотратстві. У вільний час збирав лікарські рослинні, читав книги, писав вірші. Деякі з них поклали на музику місцеві компо-зитори. Прочитавши статтю в «Из-вестиях», написав пісню «Сіль-

здавалося, доповнювали один од-ного.

Генерал-полковник запасу Микола Сергійович Шиманов, член війсь-кової Ради Військово-Повітряних Сил Радянської Армії в роки Ве-ликої Вітчизняної — був чоловік огрядний і веселий. Ступав по землі широко, хазяйновито, мав смак до гострого, дотепного сло-ва.

Генерал — майор авіації запасу Ге-рой Радянського Союзу Іван Олексійо-вич Лаксєв, чоловік хударявий, часом тільки стримано усміхався, слухаючи свого товариша.

Незважаючи на похилий вік, обидва займалися активною громадською робо-тою, зокрема, як лектори ЦК ВЛКСМ. До того ж Шиманов — чис-лений членом Центрального штабу сту-дентських будівельних загонів, був учас-ником п'яти Всесоюзних походів по місцях революційної, бойової і трудо-вої слави.

Гетьманцем зацікавився, коли до-відався про його діяльність в роки Великої Вітчизняної. Тривалий час листувалися, довго, нарешті, не випала нагода зустрітися.

Генерали подарували господареві зо-лотий барельєф В. І. Леніна, знак «МІГ-25» та серію листівок — вигля-ди Москви за підписом голови викон-кому Московської міської Ради депу-татів трудящих Промислова.

Перебування генералів лишилося п'я-м'ятним сніптом для подружжя Гетьма-нців. І гостям, і господарям було про що розповісти одне одному. Як авіато-рів, Шиманова та Лаксєва найбільше зацікавив факт скорочення літака на кошти лікаря і його підлеглих. Феодо-сій Деомидович очолює розповідь ге-нералам про своє перебування в Уралці. Вітм, виступлюючи на цю розповідь до-покидає повторити вже на тематично-му вечорі «Армія і народ — єдині», що відбувся у Вільямніці з нагоди приїзду гостей.

Комсомолія району заповіла гостей, що вона надійно підхо-пить естафету зв'язу із рук бать-ків та дідів. А юні ленінці прийня-ли генералів у почесні піонери.

Водночас з Києва в Добрянку прибула група працівників студії Укртелефільму. Мали знімати ко-роткометражний фільм. З цього приводу були запрошені з Кон-доля М. І. Аксьєнов та М. Г. Кув-шинова.

Бувший секретар райкому партії постарів, але зберіг легку ко-ду і життєрадісність...

Згадували події, факти, імена людей живих і тих, кого вже не стало.

— Безмірно приємно перекона-тися, — казав Михайло Іванович що пану часу так і не вдалося за-владати з вашою пристрасною, мо-лодецьким запалом. Мов зараз ба-чу, як ви вперше зайшли до мене після тієї довшої подорожі: за-рослий, закіптужений з таким рішучим виглядом, мов збира-лись мене відлупцювати...

— Мабуть прийняли мене за босняка, чи не так?

— Ні, швидше за цигана, бо у вас був батіг.

Обоє весело розсміялися...

Документи «Кіношники». Знімали в лікарні, в саду, дома. Змушували повторювати одне й те ж само по кілька разів. Феодосій Деомидович аж упрі, виконуючи вка-зівки режисера та оператора.

(Далі буде).

Продовження Поч. в номерах за 11—29 червня, 2—30 липня, 3—31 серпня ц. р.

Керівник клубу —
кандидат у майстри спорту
Г. ДУБІВКА.

● Ми продовжуємо
розповідь про найсильніших
шахістів світу.

МИХАЙЛО ЧИГОРІН
Він — основоположник вітчизняної шахової школи, видатний теоретик і організатор шахового руху в Росії, один із основних претендентів на шахову корону кінця XIX століття.

М. І. Чигорін народився 31 жовтня 1850 року в Гатчині. Він дуже рано залишився сиротою. Брат його — Петро Чигорін — влаштував Михайла в Гатчинський інститут. В 1868 році 17-річного Михайла було виключено з інституту за участь у бунті вихованців.

Деякі роки Чигорін служив дрібним чиновником, а з 1876 року повністю віддав себе громадській і журналістській діяльності в газеті «Шахматний і практичний грі».

Великий вплив на гру Чигоріна зробило його знайомство з найсильнішим шахістом Росії того часу Е. Шіффером. «Я дуже любив шахи, і перша моя перемога над найсильнішим гравцем Росії принесла мені велику радість і визначила мою долю», — згадував пізніше Чигорін.

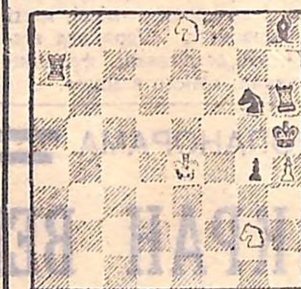
В кінці XIX століття Чигорін став одним з найсильніших шахістів Росії, а перемога в матчі по телеграфу Петербург — Лондон (1887 рік) відкрила йому шлях до боротьби за шахову корону.

В 1889 році в Гаазі відбувся матч на першість світу між Чигоріном і Стейніцем. Останній одержав перемогу в рахунок 10,5:6,5.

Незважаючи на поразку в матчі, Чигорін в наступні роки добивався певних успіхів у багатьох міжнародних турнірах (Нью-Йорк, 1889 рік — 1-2 місце Гастінгс, 1895 рік — 2 місце).

Значення Чигоріна в розвитку шахів у Росії велике. Не маючи ніякої матеріальної підтримки з боку царського уряду, Чигорін у 1876 році добивався відкриття шахового журналу «Шахматний листок».

● Продовжуємо розповідати шахову історію, складену Степаном Шевряковим з Голованівського району.

Білі починають і ставлять мат за два ходи.

3 ПОЧАТКУ про факт п'ятирічної давності. На обласні змагання не прибула команда з Вільшанки. Тоді в обласному спорткомітеті не сприйняли це за несподіванку.

— А хто в них може показати залікові результати? Роз'яснювати можна політично на пальцях. Та й де їх готувати? В жодному селі немає ж жодного стадіону. Та й з кадрами не вирішена проблема.

Побувавши тоді в районі, переконався, що саме через відсутність належної бази тут хвилює і масовість і майстерність.

Та все ж фізкультурні активісти чекали перемін:

— Будівництво спортивних споруд розпочнеться найближчим часом. Обіцяли нам

ОТЖЕ, як кажуть, тупцювання на порожньому місці. Знову те саме, що й п'ять років тому. А в планах не раз записувалося «Почати будівництво стадіону, ввести в дію спортзал, послати на навчання».

Щодо «бідних» господарств. Завдовго до цих перенятіх колючих «Аврора» очолював Василь Іванович Зелінський. Не було мільйонів, не виділялося тисяч на заробітну плату тренерів. Та в святкові дні на стадіон все ж сходилося всі хлібороби: тут і кінь забігів, і змагання легкоатлетів, футбол, м'яч, і змагання легкоатлетів. Спортивний майдан готували просто — виділили два трактори, самі ж спортсмени взяли в руки лопати. Гуртом розрівняли доріжки, сектори. Про гумово-бітумні покриття й не зга-

НА ПОРОЖНЬОМУ МІСЦІ

● Масовість по-вільшанському: 3 за 100

допомогти командам в обласній раді ДСТ «Колос», когось планують шось виділити. В нас орієнтир — трирічка. От би не з райкомом комсомолу налагодити міцний контакт. Щоб все разом...

А райкомівці про працівників спорткомітету свові?

— В них відсутня ініціатива. Немає справжньої діловитості. Он і заміну шороку підбираємо, та ніяк не шастити...

Працівники спорткомітету змінювались справді шороку.

ОСЬ нова суперечка. Це вже в 1973 році. Тривала якраз обласна спартакіада сільських і селищних Рад. І тут після кожного виду змагань в турнірній таблиці проти вільшанців раз по раз прочерки: команди не виставлено, відсутні залікові очки.

А як з комплексом ГПО? Саме він міг бути поштовхом для зростання масовості і майстерності в колективах фізкультури району. Але й тут не до оптимізму. Змагання з багатоборства ГПО серед школярів провели так-сяк, призовники з низькими результатами — їх кинули на стадіон хіба що за сигналом з військового... І тоді починався «блін-турнір» — майбутніх воїнів збирали на одному майданчику, в тирі. Якби стрибнув, аби хоч раз підтягнувся, аби пробіг стомити. А як? Тут ніколи вже було розмірковувати, бо на завтра треба рапортувати, що всі призовники — значківці.

Нарешті, звіг за рік. З 24220 жителів району, які були допущені до складання нормативів значківців стали 726, з 1813 фізкультурників золоті значки отримали лише 39. Ось там і масовість — з сотні чоловік нормативи виконували троє.

Чому ж такий низький показник? З спорткомітету відповіли:

— Немає кому готувати майбутніх значківців. Та й де? Збираємо всіх в райцентрі. Бо в селах — ні плавання басейну, ні тир, ні легкоатлетичного комплексу. Колгоспи в нас небагаті, коштів на будівництво спортивних споруд не виділяють...

дували. І хоч під час спартакіади не було Брумельів і Борзових, зате був бальорний пастрій, було свято...

А тепер? Сьогодні вже доречно і про гумово-бітумні доріжки поміркувати. Та й без них є про що посперечатись. Наприклад, кожному повозбудованому Будинку культури запроєктований спортзал. Але коли відкривали клуб в селі Сухий Ташлак, голова колгоспу «Дружба» Д. Ф. Легун розпорядився по-своєму.

— В нас і без спорту турбот досить. Хай бігають надворі.

І все ж йому довели, що фізкультура і спорт — справа потрібна. Навіть вмовили інструктора по спорту взяти. Згодився. Та невдоволи інше:

— Обійдемося. Гроші витрачати є куди й на інші діла.

Коли вже зайшла мова про фізкультурні кадри, то тут доречно згадати їх відсутність в нашій області. З вищою спеціальною освітою в районі є чотири педагоги. І всі вони у Вільшанці. Керівники чотирьох колгоспів вирішили заповнити вакансії інструктора по спорту. Але як, хто стане натажками сільських спортсменів? В колгосп імені 40-річчя Жовтня, наприклад, міркували так: «Є господарства, де таку посаду по сумісництву займає секретар комітету комсомолу. В нас вже ватажка молоді вибрали. То доручимо це діло Івану Владову. Він же музикантом в клубі — все одно треба платити...»

І тільки в колгоспі «Аврора» підбрали людину, яка по-справжньому може уболівати за справу — інструктор Анастасій Сидовський сам непоганий спортсмен, тренер, здібний організатор. Це його заслуга, що важкоатлети з Вільшанки вдало виступили і на обласних змаганнях.

КУБОК—В КІРОВОГРАДЦІВ

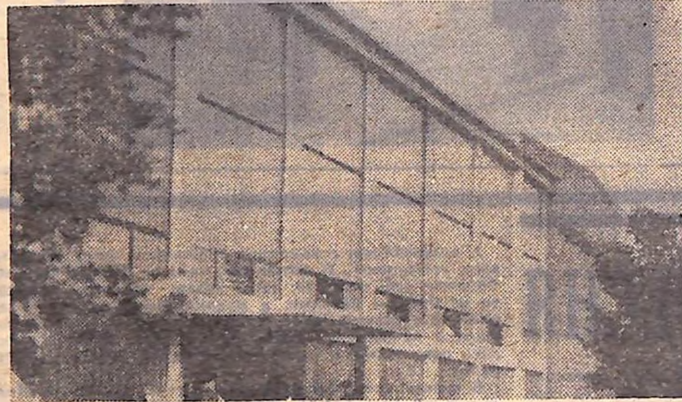
Закінчилась першість області з мотоциклетного багатоборства. Ці змагання присвячувалися 30-річчю визволення України від німецько-фашистських загарбників.

Чемпіоном області став кіровоградець Микола Бережний, його товариш по команді Анастасій Мо-

гила — третій, Володимир Дубінін з Голованівська виборов друге призове місце.

В командному заліку перемогли кіровоградці.

В. МАШУК,
старший інструктор обкому
ДТСААФ.

В СВІТЛОВОДСЬКІЙ ВВЕДЕНО В ДІЮ НОВИЙ ПАЛАЦ СПОРТУ. ТУТ ВІДБУВАЮТЬСЯ МАСОВІ ЗМАГАННЯ СОТЕНЬ СПОРТСМЕНІВ МІСТА, РАЙОНІВ ТА ДІВЧАТА СКЛАДАЮТЬ НОРМАТИВИ КОМПЛЕКСУ ГПО.

Фото А. БУДУЛАТЬЕВА.

3 ВІВТОРОК

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. Програма мультимедіа. (М). 10.00 — «Майстри мистецтва». (М). 11.00 — Л. Бетховен. І кон-

церт для фортепіано з оркестром. (М). 11.30 — Програма документальних фільмів. (М). 15.05 — Першість СРСР з футболу. «Чорноморець» — «Зеніт». 2 тайм. (Одеса). 15.30 — Телефілім «Пташиний турботи». (К). 16.00 — Концерт. (К). 16.30 — «На головних напрямках п'ятиріччя». (Запоріжжя). 16.45 — Камерний концерт. (Кіровоград). 17.15 — Програма «Вісті». (К). 17.45

— До початку навчального року в системі профтехосвіти. В передачі бере участь голова Держкомітету Ради Міністрів СРСР з профтехосвіти А. А. Булгаков. (М). 18.00 — Новини. (М). 18.15 — «Екран запрошує». До 30-річчя перемоги соціалістичної револю-

ції в Болгарії. (Кіровоград). 19.00 — Кольорове телебачення. Відкриття Днів культури Народної Республіки Болгарії в СРСР. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. Відкриття Днів культури Народної Республіки Болгарії в СРСР. (М). 22.45 — Кольорове телебачення. Чемпіонат Європи з легкої атлетики. (Італія). 23.15 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 11.00 — Новини. (К). 11.15 — Ш. Броді. «Вчтецька». Вистава. (К). 13.35 — Художній фільм «Гросмейстер». (К). 15.30 — Програма телевізійних документальних фільмів. (М). 16.15 — «По рідній країні». (М). 17.15 — Кольорове теле-

бачення. О. С. Пушкін. «Арап Петра Великого». Читаче записаний артист РРФСР А. Кутепов. (М). 17.45 — Телефілім «Обличчя в смужку». (К). 18.00 — Концерт. (К). 18.30 — Першість СРСР з футболу. «Динамо» (К) — «Зорі» (Волоніоград). 20.45 — «На добраніч, діти». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «На лапах республіки». (К). 21.35 — Кольорове телебачення. Художній фільм «За власним бажанням». (К). 22.45 — Вечірні новини. (К).

4 СЕРЕДА

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ран-

кова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. «Творчість юних». (М). 10.00 — Кольорове телебачення. «Клуб мислитель». (М). 11.00 — Кольорове телебачення. «Унікальні північні сайли». (М). 13.30 — Телевізійний документальний фільм. (М). 16.00 — Економічне співробітництво соціалістичних країн. (М). 16.30 — «Піонерська естафета». (Одеса). 17.00 — Програма «Вісті». (К). 17.30 — «Календар малечі». (Донецьк). 18.00 — «День за днем». (Кіровоград). 18.15 — Кольорове телебачення. «Загадки і відгадки». (М). 18.30 — «Початок біографії». Телефілім. (М). 19.00 — Кольорове телебачення. «Творчість народів світу». (М). 19.25 — Кольорове телебачення. Телевізійний спектакль. Ч. Діккенс. «Домбі і син». Частина 1. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. До 40-річчя 1 Всесвітнього з'їзду радянських письменників. Репортаж з 3-го пленуму Союзу письменників СРСР. Концерт. (М). По закінченні — чемпіонат світу з

сучасного п'ятиборства. Кольорове телебачення. Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 11.00 — Новини. (К). 11.15 — Телефілім «Супергерой». (К). 11.35 — «Шкільний екран». Історія для учнів 4-го класу. (К). 12.05 — Г. Акулов. «У лісах за Волгою». Вистава. (К). 14.50 — Фільм-балет. «Запрошення до танцю». (К). 15.20 — «Наука виробництва». (Львів). 16.00 — Телефілім «Мій перший корабель». (М). 16.30 — «У світі книг». (М). 17.00 — Телефілім. (М). 17.30 — Кольорове телебачення. «Виставка Буратино». (М). 18.00 — Реклама. оголошення. (К). 18.30 — До 30-річчя визволення України від німецько-фашистських загарбників. (Харків). 19.00 — Фільм-концерт. (К). 19.30 — Фестиваль документальних фільмів, присвячених 30-річчю визволення. (К). 20.15 — Концерт. (К). 20.45 — «На добраніч, діти». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. Е. Брітський. Е. Рязанов. «Розічка». Вистава. (К). В перерву — вечірні новини! (К).

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова
обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі,
м. Кіровоград, вул. Глібки, 2.